Č. 5799.

Samospráva obecní. — Administrativní řízení: Pro spor o úhradu za vykonávání hasičské hlídky při biograf. představeních, předepsanou jako úhrada za vydání učiněná výhradně v zájmu jednotlivých členů obce podle § 25. ob. fin. novely neplatí omezení instančního postupu, jak jest v § 44, odst. 2 ustanoveno pro obecní dávky a poplatky.

(Nález ze dne 18. června 1926 č. 12.812).

Věc: Tělocvičná jednota »Sokol« ve V. proti zemskému správnímu výboru v Praze a okresní správní komisi v Ž. stran náhrady za hasičskou hlídku.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušují se pro nezákonnost.

Důvody: Ob. úřad ve V. předepsal dne 4. listopadu 1924 st-lce za vykonávání hasičské hlídky při biografických představeních v roce 1923 a do konce září 1924 částku 1.936 K. Odvolání st-lky bylo usnesením ob. zastupitelstva ve V. z 2. prosince 1924 zamítnuto, poněvadž mají podle § 25 ob. fin. nov. vydání učiněná v zájmu jednotlivých vrstev neb jednotlivých částí okrsků obce neb jednotlivých členů obce hraditi tito účastníci. Další odvolání st-lky bylo rozhodnutím osk v Ž. z 22. ledna 1925 z věcných důvodů zamítnuto a dáno právní poučení, že lze proti tomuto rozhodnutí se odvolati k zsv-u; tento odmítl nař. rozhodnutím ze 4. března 1925 odvolání, k němu podané, zrušil onu část v odpor vzatého rozhodnutí, která obsahovala poučení o opravném prostředku, poněvadž podle odst. 2 § 44 obec. fin. nov. jest rozhodnutí osk jako bezprostředního úřadu dohlédacího ve věci předpisu ob. poplatků a dávek konečným, a uložil osk-i, aby vydala své rozhodnutí znova s právním poučením zákonu odpovídajícím. Vyhovujíc tomuto příkazu sdělila osk st-lce nař. rozhodnutím z 9. dubna 1924 znova své dřívější usnesení s dodatkem, že rozhodnutí jest ve smyslu odst. 2. § 44 obec. fin. nov. konečným.

Stížnost směřuje i proti tomuto rozhodnutí osk i proti rozhodnutí zsv-u.

Posléze uvedenému rozhodnutí vytýká stížnost nezákonnost, poněvadž v daném případě nejde ani o poplatek ani o dávku, takže nebylo právem použito ustanovení odst. 2 § 44 obec. fin. nov., pročež měl zsv věcně o odvolání st-lky rozhodovati. Soud shledal stížnost důvodnou.

Jak ob. zastupitelstvo, tak i osk kvalifikovaly povinnost st-lce uloženou jako úhradu za vydání učiněná výhradně v zájmu jednotlivých vrstev obyvatelstva, pokud se týče jednotlivých členů obce ve smyslu § 25 ob. fin. nov. a z rozhodnutí zsv-u není patrno, že by býval chtěl tuto povinnost subsumovati pod jiné ustanovení zákona.

Uložení náhrady podle § 25 cit. zák. není ani poplatkem ani dávkou, nelze proto pro ni použíti ustanovení odst. 2 § 44, který se vztahuje jen na tyto druhy veřejnoprávních povinností. Pro uložení úhrady podle § 25 neobsahuje ob. fin. novela žádného předpisu, který by obmezoval instanční postup. Platí proto pro odvolání týkající se uložení této ú-

hrady všeobecný předpis § 77 zák. o zast. okres. ve znění zák. z 25. října 1868 č. 36 z. z. česk., podle něhož jest přípustno odvolati se z usnesení okr. výboru do 14 dnů k zem. výboru.

Odpovídalo tedy právní poučení dané st-lce osk-í rozhodnutím z 22. ledna 1925 zákonu, a zsv neprávem odmítl věcné rozhodování o odvolání k němu podaném a neprávem zrušil rozhodnutí osk pro nesprávné poučení o opravném prostředku. Bylo proto jeho rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss jako nezákonné.

V důsledku toho zrušuje se i nař. usnesení osk z 9. dubna 1925, neboť usnesení to jest pouze provedením nař. rozhodnutí zsv-u, a když toto rozhodnutí bylo shledáno nezákonným, jest nezákonným i zmíněné usnesení osk k jeho provedení vydané. Jest nyní na zsv-u, aby o odvolání st-lky z usnesení osk z 20. ledna 1925 ve věci rozhodl.

Č. 5800.

Zábor budov k veř. účelům: K výkladu obratu »pokud není vhodných místností« v § 1 zák. č. 304/1921.

(Nález ze dne 18. června 1926 č. 12.931.)

Prejudikatura: Boh. 1491, 1937 adm. a j.

Věc: Dr. Viktor K. v B. proti ministerstvu veřejných prací stran záboru budovy pro veřejné účely.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo z výměru zsp-é v Praze, kterýmž zabrán byl podle zák. č. 304/192: st-lův dům čp.... pro účely veřejné a to pro účely pošt. úřadu.

Pojednávaje o stížnosti, vycházel nss z těchto úvah:

St-l namítá, že zabrání jeho domu bylo po zákonu nepřípustno, poněvadž v době záboru byly v B. jiné volné místnosti, vhodné pro tento účel.

Tu dlužno především poukázati na to, že nss ve své judikatuře zastává stanovisko, že úvodním slovům § 1 zák. č. 304/21: »pokud není vhodných místností« rozuměti jest tak, že zabrání jest nepřípustno jen tam, kde veř. účel, o nějž jde, má již sám vhodné místnosti k disposici, kde tedy zabrání cizích místností pro něj není již třeba. Tento názor vysloven zejména v nál. Boh. 1491 a a 1937 adm. Z toho by tedy vyplývalo, že v daném případě nebyl úřad vůbec povinen zkoumati, zda v obci jsou jiné vhodné místnosti, v nichž mohl by se pošt. úřad umístiti, aniž bylo třeba sáhnouti k vyvlastnění.

V daném případě se ovšem žal. úřad na toto stanovisko nepostavil, nýbrž zákonný předpoklad vhodnosti posuzoval i vzhledem k oněm místnostem, o nichž st-l tvrdil, že by se v nich pošt. úřad umístiti mohl.

Avšak ani s tohoto hlediska neshledal nss, že by nař. rozhodnutí trpělo nějakou nezákonností nebo podstatnou vadou. — — — —

St-l namítá, že v době záboru byly ve vile čp.... vhodné volné místnosti. Žal. úřad připustil, že ve vile této jsou místnosti, jež rozlohou a stav. uspořádáním by se hodily pro umístění pošt. úřadu, po-